

[Christmas Møller.]

for os alle, er Stillingen alligevel den, at de ikke er større og mere udviklede, end at det er ligetil, at det er nemt at lave Landbopolitik i Sverige, og at det er nemt at lave Landbopolitik i Tyskland, og at det er nemt at lave det i Norge, men af de Grunde, vi alle kender, den store Eksport, er det saa uhyre vanskeligt at lave det i Danmark. Og hvis den Udstykning, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch taler om, skal være af en saadan Karakter, at den har et økonomisk Grundlag, saa har jeg ogsaa Lov at spørge det ærede Medlem, om han mener, det kan gøres ved en Udstykning, som gør Brugene mindre end dem, vi har i Dag, eller om de da ikke maatte være større.

Jeg hørte med Interesse det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch sige, at vor Industri er konkurrencedygtig paa en Række Omraader over for Tyskland og England, og jeg tror, det ærede Medlem har Ret. Men saa vil jeg bede ham slaa efter i de Konservatives Forslag om Ændring af Valutacentralen; for naar Industrien er konkurrencedygtig over for disse Lande, saa maa dette være det bedste Bevis paa, at man uden nogen Risiko kunde gennemføre det konservative Forslag om Valutacentralen, for det er jo en Kendsgerning, at man paalægger os ikke Købetvang i England, man forlanger kun Frihed til at handle og konkurrere med os. Hvis det derfor er rigtigt — og det tror jeg, det er, thi ellers vilde vi naturligvis ikke have forelagt dette Forslag —, at det danske Samfund paa en Række Omraader er konkurrencedygtigt industrielt, fordi Danmark fra at være en Agrarstat gennem alle disse Aar er gaaet over til at blive en blandet Agrar- og Industristat, saa bør det ærede Medlem, som jo aldrig har ønsket Valutacentralen i dens nuværende stive Form for dens egen Skyld, se paa det Forslag, der er fremsat fra mit Partis Side, for da maa det være det Forslag, Tiden kræver.

Jeg gaar videre og siger, at det, der er den økonomiske Situations Kerne — saaledes staar det for mig, og jeg kan jo her henvise til en lang Række Udtalelser, der er fremsat i denne Rigsdagssamling om det danske Landbrugs vanskelige Stilling paa Grund af Krigsfrygt, paa Grund af større Produktion, paa Grund af tekniske Fremskridt o. s. v. —, er, at Landbrugets Eksport er en Livsbetingelse for al anden Virksomhed her i Landet, og hvad enten man ser det ud fra et særligt landbrugsmæssigt eller ud fra et Byerhvervs-Synspunkt maa det være af afgørende Betydning, at Land-

brugserhvervet holdes oppe paa en Ydeevne svarende til den, det har i Øjeblikket.

Det ærede Medlem siger, at der ikke mere er Krise — han sagde det jo forsigtigt, for han har som Partiformand lært at være forsigtig —, for Begrebet „Krise“ antyder noget kortvarigt, men hvis det ærede Medlem mener, at det er en varig Tilstand, har han saa meget des større Forpligtelse til at komme med Forslag om, hvorledes denne Tilstand, som ogsaa efter min Opfattelse har varige Momenter i sig, skal ændres. Jeg for mit Vedkommende tror ikke, at Gældssaneringsvejen er den store Vej. Jeg er enig med det ærede Medlem om, at den Maade, paa hvilken man har administreret Loven af 1931, opfordrer os til at bede den højtærede Minister om at være saa venlig som mulig mod Haandværkerlaan-tagere.

Der kræves i Sandhed en ganske anden økonomisk Politik. Socialdemokratiet, der jo alligevel er den afgørende Regeringsfaktor i dette Land, har lavet sig en Politik, hvor det kun vegeterer, hvor det kun tærer paa Beholdningerne, hvor det kun lever af det, der er samlet sammen, men det har ikke nemmet det, som maa være Fremtidens økonomiske Lære: at de tekniske og mekaniske Fremskridt skal udnyttes til Gavn for alle Klasser og virke højnende og befrugtende paa alle. Jeg forstaar naturligvis godt, at Socialdemokratiet med sine 60 Aar er kommet i denne vegeterende Tilstand. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at vi i Dag har et Regeringsparti — jeg interesserer mig mest for det store —, som har mistet sit Ansigt, et Socialdemokrati, som tærer paa Beholdningerne, et Socialdemokrati, som ikke har et Fremtidssamfund og et Fremtidsideal at se hen til.

Hvis Tiden tillod det og man vilde gaa det rigtigt igennem, kunde man godt finde Lighedspunkter mellem dette og den Bevægelse, man ser i fremmede Lande, hvor Parti og Stat gaar op i eet. For et Par Dage siden oplevede vi jo i denne Bygning, at Partiets Højtidsdag ogsaa blev Rigsdagens Højtidsdag gennem den Flagning, de højtærede Formænd havde bestemt. Hvad er det andet end Parti og Stat gaende op i eet, det, man angriber saa stærkt, naar det forekommer i andre Lande! Der er saamænd slet ikke saa stor Forskel, som de Herrer selv bilder sig ind. Og naar jeg ser paa, hvorledes man forvrængende gengiver, hvad Oppositionen mener, eller hvad Oppositionen foreslaar, eller hvad Oppositionen vil, ja, saa er der saamænd heller ikke saa